

Tri pesmi

Nevin
Birsa

POSLEDNJE
RESNICE

Jezik je odsev žarečih zvezdnih rojev,
vse je presojna tkanina mogočnega zaklada
na dnu mogočnih vodá,
zrela rastlina,
ki plapolá in svinčena valovi
v lastni samoti, polni čričkov in niti,
zamotanih kot prazačetek, a vendarle jasno
speljanih po obodnici
onkraj vrta in grenke pijače,
ki se lahko vsak hip razlije po koži neznanih dinastij.

In je mrak. Žalosten
zapuščam fresko,
katere eternična svetloba je slonela
kot avreola nad mestom nepoznanih bitij,
in tančina, polna okraskov,
in sulice, polne napičenih okraskov in ploščatih rok,
in medle svatbe razjedenih prsi in pajkov,
mrgolela je barva,
zasužnjena kot kri ali svobodna kot misel.

In je mrak. Skozi meso,
škipajoče kot kolesa,
(to so mučilniška kolesa!),
gre nepozabni vrišč umirajočih,
s prosečimi rokami tja do oblakov,
tja do bogov,
tja do smrti.

O, bilo je že dovolj rje,
bilo je že dovolj bolečine,
seme in korenine so nosili prostrani začetek,
prstan zoglonelega sonca,
dih oplojenega in že naslednji hip mrtvega
telesa, mah, ki hrepeni za daljavami neba,
vse bolj daleč,
vse bolj nedostopen, vse bolj
nežen, vse bolj bogat . . .

Pravim: bilo je že dovolj vsegà
zato bi morali začeti znova,
ponoviti sinje perutnice komaj vzletelega ščebeta zvezd,
razplesti rudnine in debla,
vzdihe in alge, skate, grozde, členke, čustvene
akorde upepeljenih stolpov,
katere so varovali kamnasti zidovi,
moral bi nasloniti ustne na
robove morij
in bolnih, ki z eno nogo že kličejo
žareči drget zemlje, moral bi nekaj storiti,
moral bi, moral . . .

Vse je bilo spočeto pred mano,
a sleherni dan odkrijem še nepoznano plast,
odkrijem vzorec
dišečih levkocitov
v globini kamna, ki rjove daleč stran
od življenja, za rešetakami gradov,
v punčici, migotajoči kot različne barve,
odkrijem žebelj,
odkrijem tenki zvonec,
žuboreč kot solze ali zvezde,

odkrijem nerojeno silnico, ki žubori
v nori misli mraka.

In je mrak. Stekla rosijo počasni
govor kupol, črt, vijočih se skozi
rastoči okus smrti, prstov, oklepajočih
se še zadnjega lesa sredi vodá,
tonečih navzdol, do mozga, do jedra,
do čudežnih in čutnih bitjec.

UČLOVEČI Učloveči zgubljeni sij pekla,
upepeli nebo, da bo sipko kot morsko oko,
čvrsto kot srednjeveško ralo,
da bo rosilo z mirmostjo rok, ki imajo
v svojem domu rdečo barvo mravelj,
čevljičke duha in granate mavric.

Ne bom več jadral skozi železo,
ne bom več krvavel v mrakobnem žeblju želja in potokov,
nosečih cvetove in kipenje krvi skozi vsa vrata,
skozi vrtove z gugalnicami
in steklene možgane otrplih otrok.

Razlij se v srž, pozabi grozo
razletelih ptic,
ki se vračajo v svoje zelene gene,
zaliž vijoče se lijane z mesom dežja in gejzirov,
da vzbrsti nova luč
sredi drobečega se stekla
in v zagonu utrjene smrti,
da se povrnejo v šumu jeseni
lojerji na hladno čelo,
na hladnem čelu se zasvetlikajo kandelabri,
sredi teme in ognja za spoznanje nove luči,
piroge siren in zelenila,
globoki zaklon svetlikajočih se,
svetlikajočih se rdečih ribic.

PRIDE ČAS Pride čas,
ko se dvignejo znamenja na križpotjih,
ko kriknejo iz najoddaljenejših puščav
jeziki,
rdeči kot zublji krvi,
in vse bo stokalo v jedkem bleščanju sonca,
ki bo osiromašeno pljuskalo
ob kosti in šope las,
v žarah bo megla, rdeča kot zublji
umirajoče krvi, kot zublji porajajoče se krvi.

Pride čas,
pride mrak,
večen bo preprih v prazni hiši,
in lovci bodo med zvezdami igrali na
piščali, izdolbene iz kosti,
morja bodo pljuskala, jata bolnega zlata
bo moledovala za ščepcem svetlobe, v
kateri bo zablestelo slovo in v čast
nekdanjega življenja.

Pride čas, pride mrak,
pepel bo šumel v curku na jekleno
ploščo, in črni trakovi, pomešani z mrtvimi jeziki,
bodo piskali in se zamotali
v poslednjo resnico svetá.